В серце вбиваються вістря ножів,
серце надвоє роздерте...
Поможи мені, Господи, поможи!
Не дай на розпуттях умерти!
Кров’ю серця стікають уста,
кров’ю слова набрякають.
Мужність, суворість і чистота...
Так, я знаю, знаю!
Ритмів нових невблаганний закон,
гімн стрункої фаланги,
пісня про місто і про бетон,
про дреднавти, порти і танки,
пісня про море й дівичість пущ,
про Борнео, Суматру, Яву...
А мені – о, Боже! – калини кущ
і верба над забутим ставом.
А мені по чужих світах,
під накази нової Европи,
сниться все, що у Неї, там,
закривавились тяжко стопи.
А мені під паризьким мостом,
чи в понурих шільйонських мурах
все – о, Боже! – вогненним хрестом
Rue Racine, Monparnasse, Петлюра.